

בש"פ 4340/16 - מדינת ישראל נגד טספהמריים בהרי

בבית המשפט העליון

בש"פ 4340/16

בש"פ 4399/16

כבוד השופט י' דנציגר
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת בבש"פ 4340/16
והמשיבה בבש"פ 4399/16

נ ג ד

המשיב בבש"פ 4340/16 והעורר טספהמריים בהרי
בבש"פ 4399/16

בקשה להארכת מעצר ב-90 ימים לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996; וערר על החלטת בית המשפט במ"ת
39403-09-15 מיום 10.5.2016 שניתנה על ידי כבוד
השופט ב' שגיא.

תאריך הישיבה: א' בסיון התשע"ו (7.6.2016)

בשם המבקשת בבש"פ 4340/16 עו"ד לינור בן אוליאל
והמשיבה בבש"פ 4399/16:
בשם המשיב בבש"פ 4340/16 עו"ד אורלי פרייזלר
והעורר בבש"פ 4399/16:

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), במסגרתה מתבקש בית משפט זה להאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים החל מיום 22.6.2016 או עד למתן פסק דין בעניינו בת"פ 39392-09-15 בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, לפי המוקדם מבין המועדים [בש"פ 4340/16].

בנוסף, לפני ערר שהגיש המשיב על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופט ב' שגיא) במ"ת 39403-09-15 מיום 10.5.2016, במסגרתה דחה בית המשפט את בקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטה לעוצרו עד תום ההליכים נגדו [בש"פ 4399/16].

לצורך הנוחות, בשני התיקים יכונה הנאשם "המשיב" ואילו המדינה תכונה "המבקשת".

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.8.2015, או בסמוך לכך, שהה המשיב יחד עם חבריו ב"החמארה", הממוקם ברחוב נווה שאנן 9 בתל-אביב-יפו. באותה עת שהה במקום גם עלי מוסא (להלן: המתלון) עם חבריו. בשלב מסוים התפתחה תגרה מילולית בין שתי הקבוצות. המתלון וחבריו יצאו מהמקום והמשיב וחבריו יצאו בעקבותיהם. המשיב ניגש למקום סמוך, הביא עמו מוט ברזל וחבט באמצעותו בראשו של המתלון. כתוצאה מחבטה זו נגרמה למתלון חבלה בראשו והוא פונה לבית החולים "איכילוב" שם נזקק לטיפול רפואי ומאוחר יותר שוחרר לביתו. ביום 28.8.2015, לאחר שחש ברע, פונה המתלון לבית החולים "תל השומר", שם אובחן שבר בגולגולתו, הוא אושפז, נותח בראשו, והיה מורדם ומונשם עד ליום 22.9.2015. בגין המתואר הואשם המשיב בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תמצית ההליכים הקודמים

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה ביום 22.9.2015 בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו. ביום 27.10.2015, לאחר שהתקבלו שתי בקשות מטעם המשיב לדחיית דיון על מנת ללמוד את חומר הראיות וטענות עובדתיות נוספות, נערך דיון בבקשת המבקשת במסגרתו טען המשיב לחולשה משמעותית בראיות לכאורה נגדו. בתום הדיון קיבל בית המשפט המחוזי (השופט ב' שגיא) את בקשת המבקשת והורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. בתוך כך, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לאותו שלב של ההליך, הכוללות את עדות הראייה של שלושת חברי המתלון ששהו עמו במהלך האירוע וקשרו לכאורה את המשיב לתקיפת המתלון כאמור בכתב האישום. צוין כי שלושת חברי המתלון חזרו על גרסתם במסגרת עימות שנערך בינם לבין המשיב. בית המשפט קבע כי ראיות אלה מהוות תשתית ראייתית לכאורית נוכח העובדה שהמשיב אינו כופר כי נכח במקום האירוע, אלא הוא טוען כי לא לקח חלק בתקיפת המתלון. בנוסף, צוין כי המשיב נקב בשמו של אדם אחר (להלן: הבטאב), שלדבריו הוא זה שתקף את המתלון. נקבע כי טענה זו נשמעה מפיו של המשיב בלבד. לצד זאת צוין, כי על פי ממצאי המשטרה, הבטאב מסר כי הוא מתגורר בעיר אילת, אולם איכוני מכשיר הפלאפון שלו מצביעים על כך כי במועד האירוע שהה כביכול באזור התחנה המרכזית תל-אביב. נקבע כי נדמה שהבטאב אינו שש לשותף פעולה עם המשטרה, אולם צוין כי לא מן הנמנע שפליט יימנע מלשתף פעולה עם המשטרה מטעמים שונים. כן נקבע כי אזור התחנה המרכזית בתל-אביב הוא אזור בו מרוכז מספר גדול של פליטים. נוכח האמור, קבע בית המשפט כי טענת המשיב אינה מכרסמת בתשתית הראייתית הלכאורית שהונחה לחובתו וכי דינה להמשיך להתברר על ידי המשטרה. נוסף על כך, קבע בית המשפט כי נגד המשיב קמה עילת מסוכנות מובהקת, לצדה אף קיימת עילה של חשש מהימלטות מפני אימת הדין וכן חשש לקשיים באיתורו של המשיב. בהתאם לאמור ובהיעדר של חלופת מעצר משמעותית, הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו. יצוין כי המשיב לא ערר על החלטה זו.

3. בחלוף הזמן הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעצור אותו עד תום ההליכים, בטענה כי חל שינוי משמעותי במערך הראיות נוכח איתורו ועדותו בבית המשפט של הבטאב, שכאמור, לפי טענת המשיב, הוא זה שפגע במתלון. לחילופין, טען המשיב כי יש לדון בבקשתו לעיון חוזר על רקע חלוף הזמן ונסיבותיו האישיות. ביום 10.5.2016 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר, בקובעו כי הבטאב חזר במהלך עדותו על הנתונים שמסר למשטרה בשיחת הטלפון שנערכה ביניהם וכי לא ניתן לומר כי חל כל שינוי "דרמטי" בתשתית הראייתית. בנוסף, קבע בית המשפט כי לא מדובר בחלוף זמן משמעותי דיו ובפרט נוכח העובדה שההליך העיקרי מתנהל בקצב משיבי רצון.

טענות הצדדים בערר ובבקשה

4. המשיב טוען – באמצעות באת כוחו, עו"ד אורלי פרייזלר – כי חל כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית נגדו ממספר טעמים. ראשית, טוען המשיב כי נחלשה גרסתם של שלושת חברי המתלון שהצביעו עליו כמי שתקף את המתלון, נוכח העובדה שהתגלה כי השלושה ערכו חקירה עצמאית, עובר לתחילת החקירה המשטרתית, במסגרתה ערכו שחזור בו גיבשו יחדיו את הערכתם בדבר זהות המשיב כתוקף המתלון. לטענתו של המשיב, דברים אלו עולים מעדויותיהם של שלושת חברי המתלון וכי כרסום זה לא עמד לפני בית המשפט המחוזי בעת החלטתו על מעצרו עד לתום ההליכים. כן נטען כי גרסאותיהם של השלושה כוללות סתירות ופרכות רבות. שנית, טוען המשיב כי מעדותו של הבטאב בבית המשפט למדים כי מדובר באדם ששיקר למשטרה וכי דברים שמסר סותרים ממצאים חקירתיים אובייקטיביים. שלישית, מבקש המשיב להצביע על מספר מחדלים חקירתיים שלטענתו מכרסמים בחומר החקירה, ושלדבריו נובעים מזלזול של רשויות החוק בעניינו בשל היותו נתין זר. לדברי המשיב המשטרה לא טרחה לחקור עדים מזירת האירוע; נמנעה מלתפוס סרטוני מצלמות אבטחה רלוונטיים; ולא השקיעה כל מאמץ סביר בתפיסת וחקירת הבטאב. לטענת המשיב דברים אלו עולים מהביקורת שמתח בית המשפט המחוזי (השופט ט' חיימוביץ) על התנהלות המשטרה, כאמור בעמוד 384 לפרוטוקול הדיון בהליך העיקרי. בנוסף, נטען כי היה על בית המשפט לשקול לגופה את חלופת המעצר שהציע המשיב, טרם דחיית בקשתו לעיון חוזר. לעניין זה מדגיש המשיב כי הוא נעדר עבר פלילי וכי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. נוכח האמור, טוען המשיב כי יש לשחררו ממעצר בתנאים שיבטיחו את התייצבותו להליך המתנהל נגדו או לחילופין בתנאי מעצר בית. בהתאם לכך, ונוכח טענתו כי ההליך העיקרי נגדו צפוי להימשך עוד פרק זמן לא מבוטל, טוען המשיב כי ממילא אין להיעתר לבקשת המבקשת להאריך את מעצרו.

5. המבקשת טוענת – באמצעות באת כוחה, עו"ד לינור בן אוליאל – כי נוכח המסוכנות הנשקפת מהמשיב, החשש הממשי שינסה לשבש הליכי משפט, כפי שנלמד מהימלטותו לאחר האירוע האלים נשוא כתב האישום, וכן נוכח התנהלותו המהירה של ההליך העיקרי בעניינו – יש להורות על הארכת מעצרו. המבקשת מציינת כי ההליך העיקרי בעניינו של המשיב מצוי בעיצומו, באופן שבו הסתיימה שמיעת פרשת התביעה בתיק והחלה שמיעת פרשת ההגנה. עוד צוין כי נקבעו שני מועדים לשמיעת פרשת ההגנה במהלך חודש זה, ומועד לשמיעת סיכומי ההגנה נקבע ליום 29.6.2016. בתגובה לטענות המשיב, טוענת המבקשת כי אין באיתורו ובעדותו של הבטאב כדי לכרסם בתשתית הראייתית הלכאורית הנזקפת לחובת המשיב ולא כל שכן כדי לגרוע מן הצורך בהמשך מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

דיון והכרעה

6. לאחר שעינתי בבקשה ובהודעת הערר על נספחיהן ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני, סבורני כי דין הערר בבש"פ 4399/16 להידחות ודין הבקשה בבש"פ 4340/16 להתקבל.

7. מן הראוי לפתוח בעררו של המשיב, במסגרתו מבוקש להורות על שחרורו לחלופת מעצר, כך שלשיטתו הארכת מעצרו ממילא אינה נדרשת. יודגש תחילה כי המשיב לא הגיש ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 27.10.2015, בגדרה נקבע מעצרו עד תום ההליכים. לפיכך, נקודת המוצא היא כי קיימות בעניינו של המשיב ראיות לכאורה, המובילות למסקנה כי קיים סיכוי סביר להרשעתו מעבר לספק סביר [השוו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 133, 147-148 (1996)]. עררו של המשיב מוקדש, אם כן, לשלוש טענות שלשיטתו מכרסמות בתשתית הראייתית הלכאורית נגדו. כידוע, על מנת לשכנע בדבר כרסום בחומר הראיות במסגרת בקשה לעיון חוזר יש להצביע על כרסום מהותי ומשמעותי במערכת ראיות התביעה המצביע על כך שהסיכויים לזיכויו של נאשם עולים על הסיכויים להרשעתו [ראו: בש"פ 6740/06 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה ה(2) והאסמכתאות שם (3.9.2006)].

8. מבלי להביע עמדה בדבר משקלן של טענות אלה לכשתיבחנה במסגרת ההליך העיקרי, אני סבור כי יש בהן כדי להביא לאותו כרסום לכאורי נטען בשלב זה. ראשית, טענות המשיב נגד מהימנות גרסתם של שלושת חברי המתלון אינן פוגמות בנסיבות העניין במשקלן הגולמי. זאת, מאחר שלא ניתן לומר בשלב זה כי מדובר בסתירות ובפרכות מהותיות וגלויות לעין [ראו למשל: בש"פ 7908/08 אבו סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.9.2008); בש"פ 4306/09 אבו וסל נ' מדינת ישראל, פסקה 18 והאסמכתאות שם (4.6.2009)]. שנית, נראה לכאורה כי עדותו של הבטאב בבית המשפט המחוזי אינה משנה באופן מהותי את התמונה שהצטיירה לפני בית המשפט טרם החלטתו מיום 27.10.2015, עת נקבע כי הבטאב אינו שש לכאורה לשותף פעולה עם המשטרה וכי על פניו עצם נוכחותו בסמוך למועד האירוע באזור התחנה המרכזית הישנה בתל-אביב-יפו, רחוקה מלקשור אותו לאירוע. שלישית, מבלי לקבוע מסמרות בדבר, אני מקל ראש בטענות המשיב בדבר מחדלים חקירתיים של המשטרה בעניינו. ואולם, ברי כי טענות אלה אינן עולות לכדי שינוי המכרסם בחומר הראיות הגולמי שאכן נאסף לחובתו. הנה כי כן, דין של טענות המשיב המצוינות לעיל להיבדקנה במסגרת ההליך העיקרי בעניינו. הדברים נאמרים ביתר שאת נוכח השלב המתקדם יחסית בו מצוי ההליך העיקרי [השוו: בש"פ 5069/06 גואטה נ' מדינת ישראל פסקה 5 (19.7.2006)].

9. בנוסף, המשיב מצביע על הזמן שחלף מאז מעצרו וטוען כי בית המשפט המחוזי לא בחן לגופה חלופת מעצר שהציע. אבחן להלן טענה זו של המשיב במסגרת בחינת בקשת המבקשת להאריך את מעצרו. כידוע, בבואו להידרש לבקשה להארכת מעצר מכוחו של סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לבחון האם חל שינוי באיזון שבין הפגיעה המתמשכת בחירות הנאשם לבין הצורך בשמירה על שלום הציבור וניהול תקין של הליכי משפט. במסגרת בחינה זו, על בית המשפט להתחשב, בין היתר, במשך המעצר וקצב התקדמות ההליך; במסוכנות הנשקפת מהנאשם; בעברו הפלילי; ובחומרת המעשים המיוחסים לו בכתב האישום [ראו למשל: בש"פ 8013/09 מדינת ישראל נ' לייזרזון, פסקה 22 (18.10.2009); בש"פ 1766/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 והאסמכתאות שם (15.3.2015)]. בדיון טוענת המבקשת, כפי שגם קבע בית המשפט במסגרת החלטתו נשוא הערר, כי ההליך העיקרי בעניינו של המשיב מתקדם בקצב מהיר ומשביע רצון. חרף פרק הזמן הצפוי לסיום המשפט, כפי שמצביע עליו המשיב, מקובל עלי כי הוא מצוי בישורת האחרונה. מנגד, חומרת המעשה האלים והכמעט קטלני המיוחס למשיב בכתב האישום מדברת בשם עצמה. זאת ועוד, נראה כביכול כי המסוכנות הלכאורית הנשקפת מהמשיב לא כהתה, אף בשים לב לעברו הנקי, וכמוה כן גם החשש להימלטותו מאימת הדין וכן החשש המוצדק מהיכולת המוגבלת לאתרו, היה וימלט כאמור. נוכח כך, חלופת מעצר בנסיבות אלה אינה יכולה לסכון והמשך מעצרו של המשיב בשלב זה מתחייב.

10. סוף דבר – ערר המשיב בבש"פ 4399/16 נדחה ובקשת המבקשת בבש"פ 4340/16 מתקבלת. הנני מורה בזאת על הארכת מעצרו של המשיב כמבוקש ברישא.

ניתנה היום, ג' באייר התשע"ו (9.6.2016).

ש ו פ ט